

Arrest

nr. 128 352 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X, X en X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 houdende intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en legde op 5 maart 2012 een aankomstverklaring af (bijlage 3).

1.2. Verzoeker legde op 16 mei 2013 een nieuwe aankomstverklaring af (bijlage 3).

1.3. Op 3 en op 25 juni 2013 diende verzoeker samen met de minderjarige kinderen een aanvraag in voor gezinshereniging met zijn partner die tot verblijf in België was gemachtigd op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 21 februari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater). Verzoeker werd hiervan op 24 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: O.(...)

Voorna(a)m(en): C.(...) A.(...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: : (...)

Dit geldt tevens voor de kinderen : O.(...) O.(...) J.(...), O.(...) M.(...) O.(...), O.(...) P.(...) O.(...) en O.(...) G.(...) G.(...).

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (cfr. artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Er werd op 20.02.2013 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenote /moeder van betrokkenen op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot en bovengenoemde kinderen.

Deze kinderen volgen de toestand van hun vader.

Aangezien de echtgenote/moeder zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De wettelijke vertegenwoordiging van ‘begeleide’ minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij.

3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 B.W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als

vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"In de bestreden beslissing valt te lezen:

(...)

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. Zoals reeds in de feiten uiteengezet was de echtgenote van verzoekende partij zwanger en ging zij in zwangerschapsverlof.

De echtgenote kreeg in die periode ocmw steun, aangezien zij vier kinderen dient te onderhouden en een echtgenoot (= verzoekende partij) die niet kan werken.

Ingevolge de beslissing tót weigering van verlenging van beperkt verblijf van de echtgenote van verzoekende partij, wordt thans het verblijf van verzoekende partij en hun vier kinderen ingetrokken.

11.1.4. Verder houdt de thans bestreden beslissing tevens een schending van artikel 8 EVRM in.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

11.1.5. Uit de thans bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

De echtgenote van verzoekende partij was immers hoogzwanger en kon dan ook niet werken. Het OCMW bood in die periode steun aan, aangezien zij op de hoogte was van de prangende humanitaire situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Naderhand bleek dat de echtgenote de OCMW steun nooit had mogen aanvaarden, maar zij wist niet dat deze korte periode van steun dergelijke gevolgen zou hebben. De echtgenote van verzoekende partij stond immers wel in voor vier kinderen en een man om te onderhouden. Verzoekende partij zelf mocht immers niet werken zonder arbeidskaart B en was nog op zoek naar een werkgever dat deze voor hem kon en wou aanvragen.

Omwille van de beslissing tót weigering van verlenging van het beperkt verblijf van de echtgenote, wordt thans het verblijf van verzoekende partij ingetrokken en dat van hun vier kinderen, waarvan één de Ierse nationaliteit heeft.

Verwerende partij is geenszins nagegaan waar verzoekende partij elders haar familieleven kan uitbouwen. Vooreerst kunnen de Nigeriaanse ouders enkel naar Ierland met een visum. Dat visum kan slechts aangevraagd worden bij de Ierse ambassade in Brussel vanuit een legaal verblijf in België van meer dan drie maanden (Cf. Stuk 3). Omwille van de thans bestreden beslissing wordt het verblijf van ieder gezinslid ingetrokken, waardoor verzoekende partij met haar rug tegen de muur staat.

Een gezinsleven in Nigeria is tevens uitgesloten. Immers er kan niet verwacht worden dat een EU-kind het grondgebied van de Europese Unie verlaat. Aangezien het kindje van verzoekende partij de Ierse nationaliteit heeft, kan toepassing gemaakt worden van de leer uit het ZAMBRANO arrest van Het Europees Hof van Justitie d.d. 8 maart 2011.

Volgens het Hof zal een situatie —quod in casu- er toe leiden dat minderjarige kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. En dat is een inbreuk op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven).

Verwerende partij is op geen enkel moment nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie.

Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt.

11.1.6. Nochtans legt Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de verplichting op om bij - onder andere - een intrekking van een verblijf, een evenredigheidstoets uit te voeren:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. "

Verwerende partij heeft nagelaten een evenredigheidstoets uit te voeren en heeft dus geenszins rekening gehouden met de hierboven opgesomde elementen.

11.1.7. *De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn."*

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.4. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 13, §4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in

het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

(...)"

4.6. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de zwangerschap van zijn vrouw, maar hij slaagt er niet in om het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat het verblijf van zijn vrouw werd beëindigd waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoeker en de kinderen, die vallen onder de categorie van familieleden bedoeld in artikel 10bis, §2 van de vreemdelingenwet, een bevel kan worden afgegeven. Het betoog van verzoeker over de zwangerschap van zijn partner heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing die enkel betrekking heeft op verzoeker en zijn minderjarige kinderen.

4.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangezien verzoeker met zijn partner en kinderen samenwoont in Oostende, kan het bestaan van een effectief beleefde gezinssituatie in casu worden verondersteld. De vraag rijst echter in hoeverre er sprake is van een aantasting van het gezinsleven aangezien alle leden van het gezin een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat de bewering van verzoeker dat het gezin uit elkaar zou worden getrokken, niet dienstig is aangezien er geen enkele omstandigheid voorhanden is op grond waarvan het gezin niet bij elkaar zou kunnen blijven. Het betoog van verzoeker dat het gezin nergens elders een gezinsleven zou kunnen uitbouwen, wordt niet onderbouwd. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker in Spanje over een duurzaam verblijfsrecht beschikt en dat zijn partner en de kinderen over een onbeperkt verblijfsrecht in Italië beschikken. Verzoeker verwijst in zijn middel naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak Ruiz Zambrano (HvJ, 8 maart 2011, nr. C-34/09), maar onderhavige situatie van een Nigeriaanse vader met een kind dat de Ierse nationaliteit zou hebben in België, kan hoegenaamd niet vergeleken worden met de situatie van een derdelander die ouder is van een kind dat de nationaliteit heeft van de EU-lidstaat waarin het verblijft en dus geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de *"inmenging van het openbaar gezag"* in casu inderdaad bij wet is voorzien, zoals vereist door artikel 8, tweede lid van het EVRM, met name in het voormelde artikel 13, §4 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, met name de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoeker toont met zijn betoog niet in het minst aan dat de maatregel disproportioneel zou zijn. Er werd geen schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven aannemelijk gemaakt.

4.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn betreft, merkt de Raad op dat deze nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet (*cf.* RvS 12 november 2012, nr. 9205 (c)), behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (*cf.* HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (*cf.* HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn,

Jur., 1974, 1337). De inhoud van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn werd opgenomen in artikel 13, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet. Het middelonderdeel is bijgevolg niet ontvankelijk.

4.9. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijk en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden of dat de beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot haar motieven. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover de erin opgenomen bepalingen dienstig werden aangevoerd, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN